

6 серпня 2016 року

№№ 63-64 (1681-1682)

kraevyd2003@ukr.net

КРАЄВИД

Працюють реформуючись

В нашому календарі з'явилося нове професійне свято: відтепер 4 серпня відзначається День поліції. Цьогоріч установа, яка прийшла на зміну давно устаткованій та звичній усім міліції, святкує свій перший день народження. Адже з призначенням нової влади, з нововведеннями та реформуванням усієї системи правоохоронних органів та державних структур, оновлення й удосконалення потребувала і ця сфера.

Рік — це не дуже великий відрізок часу. Зміни в системі тривають й зараз. Шевченківське відділення поліції теж переживає сьогодні безліч внутрішніх пертурбацій. Але кожен працівник служить суспільству, забезпечуючи охорону прав і свобод людини, протидіючи злочинності, підтримуючи публічну безпеку і порядок. Тому, незважаючи на законодавчі зміни, вони щодня наполегливо трудяться. Зараз поліцейські знахо-

дяться у напруженому стані, проходять атестацію та готуються до нового етапу у діяльності, паралельно виконуючи свої професійні обов'язки.

У райвідділі вам точно допоможуть, проконсультують і вирішать проблемні питання. Адже штатний склад тут майже не змінився. 20-річний стаж в правоохоронних органах має тимчасово виконуючий обов'язки начальника РВП, майор **АНДРІЙ КОВАЛЕВСЬКИЙ**. Близько десяти років працює тут керівник патрульної служби та т. в. о. заступника начальника відділення **АНДРІЙ ЮСІФОВ**. Такого ж терміну набуває і старший інспектор ювенальної превенції, капітан поліції **ЮЛІЯ СТАРУСЬОВА**. Взагалі-то всі працівники свідомо, з усією відповідальністю виконують доведені завдання.

А найактивніше сьогодні працюють групи швидкого реагування. До їх складу входять близько 28 чоловік з усіх дільничних, кримінального, розшукового відділень. Вони заступають на добове чи 12-годинне чергування двома екіпажами, по двоє з начальником сектору реагування патрульної поліції, який повністю керує нарядом.

Шановні працівники поліції!

Вітаємо вас з першим професійним святом.

Нелегка праця поліцейських, найчастіше досить небезпечна, пов'язана з ризиком і непередбаченою випадковістю. І якими якостями треба володіти, щоб з честю вийти з найскладнішої ситуації, нерозв'язної на перший погляд, зупинити злочинця.

Поруч з вами в цей святковий день ваші друзі і знайомі, люди, яких ви врятували від біди. Вони вами пишаються, вам дякують і бажають успіхів у вашому доблесному труді. У важку хвилину вони можуть на вас розраховувати, покликати на допомогу.

Бажаємо нашим безстрашним поліцейським нескінченного тепла і неймовірного багатства в душах, і в домівках. Вітаємо зі святом вас, шановні, з Днем поліції!

Нехай успіх і удача вас супроводжують завжди. Нехай будуть вічно молоді ваші серця, нехай радісно, з вогником горять очі!

Довгих вам спокійних і радісних днів на довгі-довгі роки!

**Голова районної державної адміністрації
Євгеній Красноручський**

**Голова районної ради
Наталія Онищенко**

Дорогі працівники поліції!

Прийміть найщиріші вітання з професійним святом!

Бажаю вам міцного здоров'я та плідної, наполегливої праці, натхнення й вагомих здобутків у вашій нелегкій справі!

Хай високий професіоналізм, відданість професії вселяє надію на впевненість у завтрашній день, дарує заслужену шану й авторитет!

Глибоко вдячний вам за сумлінну працю. Родинного вам тепла, достатку, любові та сімейного благополуччя!

Володимир Волкодав, селищний голова.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Відсутність діалогу веде до непорозуміння

Ця тема вже порядком набридла всім, хто має до неї відношення. Проте від її вирішення залежать важливі питання з різних сфер нашого життя. Мова йде про виділення коштів місцевими радами на забезпечення низки видатків.

На цьому тижні відбулося засідання чергового круглого столу, який цього разу проводила газета «Краєвид». Це була ще одна спроба розібратися, яким чином та хто повинен фінансувати підвезення школярів, виплату компенсацій особам, які доглядають тяжкохворих, інші проблеми. На зібрання запрошували керівників структурних підрозділів, районних та селищних депутатів. З нетерпінням всі чекали на появу селищного голови **Володимира Волкодава**, бо саме з ним ніяк не виходило конструктивного діалогу щодо зазначеного. Але так сталося, що саме цього дня у очільника ради розпочалася відпустка. Право на відпочинок гарантоване Конституцією, але ж виявилось, що нашого мера на круглому столі, як і на інших заходах, замінити нікому. Коментарі з даного приводу лунали різні — від неповаги до влади району до елементарного боягузтва. Судячи зі слів людей, така позиція викликає подив. Адже розмова може вестися лише з тим, хто йде на контакт. Якщо ж твоя думка не співпадає з іншою,

то лише вислухавши опонента та висловившись, можна дійти згоди. Це спрацює навіть в тому випадку, коли дві сторони неоднаково трактують закони, фігурально виражаючись, по-різному ставлять кому в одному й тому ж реченні.

Оскільки розмови знову не вийшло, присутні поділилися останньою інформацією щодо формування бюджету наступного року. Осіб, котрі опікуються інвалідами та тяжкохворими, дуже засмутив виступ начальника управління соціального захисту населення **Тетяни Григоренко**. Вона доповіла, але ж можливість отримувати схожі відшкодування через Пенсійний фонд. Проте це можуть зробити не всі, та й суми значно нижчі, ніж ті, які виплачуються через УПСЗН. Хоча й їх аж ніяк не можна назвати великими. У присутніх звісно виникло питання: так що нам робити, переїжджати в іншу сільську раду, де потурбувалися про виділення коштів для своїх громадян?..

Начальник відділу освіти **Сергій Старіков** розповів про стан забезпечення підвезення школярів. Всі місцеві ради дотрималися законодавства, де ці витрати належать до власних повноважень їхніх виконкомів рад. Селищна ж так не вважає. Тому на останній сесії її депутати виділили половину суми на забезпечення підвезення 90-та школярів з чотирьох населених пунктів: Раївка, Троїцьке, Первомайське та Верхньозорянське.

З цим не погодилася начальник фінуправління **Тетяна Левченко**, яка зазначила:

— Передаючи райраді трансферти, місцеві органи самоврядування делегують їм свої власні повноваження. Виходить, якщо рада надає половину грошей, то вона передає й половину повноважень?

Підсумувала все висловлене на зібранні голова райради **Наталія Онищенко**:

— Згідно Бюджетного Кодексу договори на передачу трансфертів для планування бюджету наступного року повинні бути заключені до 1 серпня. Крім двох зазначених напрямків, сільські ради планують кошти на наступний рік для обох ланок медичної сфери, територіального центру, служб з справ сім'ї та молоді, спортивних організацій. У встановлені законодавством терміни всі сільські ради визначилися з

обсягами, які вони можуть надати на ці потреби й до зазначеної дати вже були укладені відповідні угоди. Виключення знову ж становить селищна рада. Виділити коштів — це півсправи. Його слід підкріпити договором. Незважаючи на те, що сесія селради відбулася 22 липня, угоди не надані. Виходить, що селищний голова **Володимир Волкодав** не спромігсячасно донести та документально оформити рішення депутатів, чим демонструє, що не тільки районна влада для нього нічого не варта, а й власні депутати. Що буде далі? Звичайно це відобразиться саме на жителях. Але ми зі свого боку зробили все можливе: запрошували на зустрічі, на численні наради, писали листи, фахівці відвідували сесію селищної ради. Ми відкриті і завжди готові до співпраці. Невже Володимир Петрович не розуміє, що це його люди, його виборці? Але навіть поскаржитись нікуди, бо селищний голова апелює: ми виборні і нікому не підвладні.

Ця епопея вже набридла всім. Райадміністрація, яка покликана слідкувати за дотриманням законодавства на своїй території, надіслала селищній раді листа про те, що відповідальність за виконання її власних повноважень лежить саме на ній, поставивши тим самим своєрідну крапку у довгому з'ясуванні стосунків.

ГОЛОС НАРОДУ

Вочевидь, наші публікації щодо роботи селищної ради сколихнули частину громади. Тому практично одночасно до редакції надійшли два листа, зовсім різної спрямованості. Публікуємо їх без купюр.

Крик душі шевченківців!

Жителі нашого маленького селища щотижнево читають районну газету «Краєвид». Зважаючи на те, що кожен може висловити свою думку, не втримались і ми — мешканці Шевченкове.

Давайте розберемося: за що в кожному номері газети вказують на недоліки роботи селищної ради та голови Володимира Петровича Волкодава. Всі, хто дійсно стежить за всіма змінами, які відбуваються у нашому Шевченковому, можуть сказати, що за час очолювання селищної ради нинішнім головою багато чого змінилося на краще, а саме:

- Шевченкове стало освітленим;
- діти мають змогу грати у відведених місцях;
- дороги в селищі стали рівні;
- сміттєзвалищ стало менше після встановлення баків для сміття;
- дитячий садок (єдиний в селищі) став тепліший за рахунок побудови власної котельні, заміни вікон та ін.;
- як змінився меморіал пам'яті загиблих у ВВВ та війни в Афганістані;

— тільки селищна рада виділяє допомогу на кардіо- та онкологічнохворих односельчан для боротьби зі смертю;

— виділяє кошти на ремонт дахів будинків, де засновані ОСББ.

Всіх справ не можна перелічити. Давайте звернемо увагу на професіоналізм, термін очолювання та досвід роботи Володимира Петровича Волкодава. Поясніть будь ласка мешканцям селища, навіщо з'ясувати відносини між РДА, районною радою та селищною радою? Навіщо вказувати на можливо допущені помилки? Помилки не роблять, як відомо, тільки ті, хто зовсім нічого не робить. Також не буде зайва ще одна народна мудрість — «не словом, а ділом». Шевченківців турбує результат, а не слова. Може потрібно Вам, людям, які очолюють такі високі посади, зупинитися на звинуваченнях. І якщо не маєте змоги допомогти, то не заважайте. Кожен хоче бачити загальну картину вашої праці, а не читати в газеті ганебні суперечки — хто і що повинен. Влада не дає людині права кривдити інших, а навпаки зобов'язує захищати людину від грубості, несправедливості, неправди.

Ми віримо, що всі слова, які лунають від людей, були почуті!!! Простимо не будьте байдужими та користололюбними.

А Ви, шановний Володимире Петрович, знайте, що ми з Вами, і ці «палки з колес» ми витягнемо і «п'ятаки» викинемо. Ми за Вас віддали свої голоси і тому віримо у праве діло.

Лоздан В.В.	Литурова В.М.
Пілявко С.В.	Войченко А.А.
Костюк С.П.	Ватуско А.В.
Васильченко В.В.	Литвиненко І.І.
Сусолин С.С.	Кареулаєв Н.М.
Ворожцова Л.Л.	Соловйов А.А.
Сергійченко С.С.	Косинський А.А.
Кара Н.Н.	Степаненко В.В.
Тарасова М.М.	Дегурова І.І.
Майвинець М.М.	Коваленко М.Т.
Коромислова Н.Н.	Потемкін О.О.
Корона А.А.	Коробков О.О.
Почай О.О.	Бондаренко В.В.

Звернення

Шановний Володимире Петровичу!
Звертається до Вас громада с. Шевченкове. Ми дуже любимо своє селище, і хотіли б бачити його більш упорядкованим. Зараз ми переживаємо дуже складні часи, але при бажанні все можливо зробити.

Скоро буде День селища, це чудове свято в нашій великій «родині». А як святкувати?! Коли в домі не прибрано.

Почнемо з головної площі селища, там скоро можна гусей випасати. А поглянемо на клумби, що напроти площі — ростуть «будяки», правда їх покосили. Так хочеться, щоб свято було справжнім і було приємно пройти через сквер і площу, щоб хоть це радувало око і душу в наш складний час.

А які в нас дороги!!!

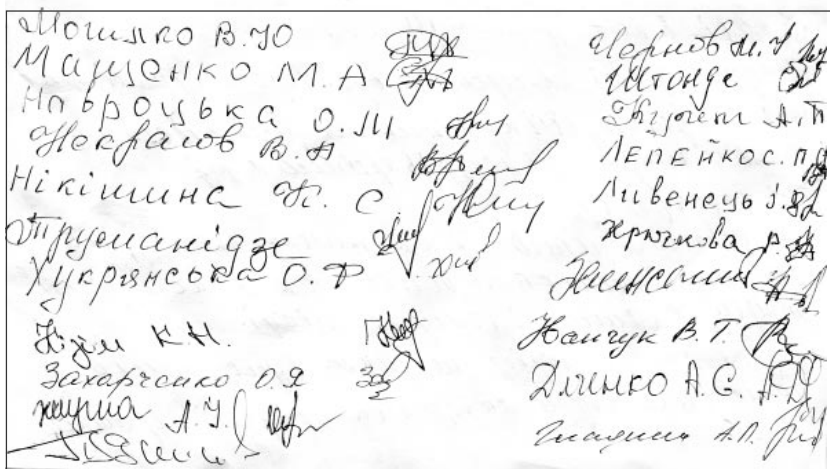
Двохетажні автобуси по вул. Кірова їздять уже під огорожею, об'їжджаючи метрові вибоїни, так і гляди, що заїдуть прямо в двір.

А водопровід!

Це окрема розмова. Як тільки восени, або зимою починаються негоди, так у нас і риють труби в одному й тому ж місці. Невже за цей період не можна було планово капітально відремонтувати «гарячі» участки, хоть по декілька метрів за квартал чи рік? А то ми святкуємо, феєрверками вистрілюємо «вгору». А на другий день свято закінчується в прямому та переносному змістові — або водопровід прорвало, або машини об'їжджають метрові канави, які знаходяться на трасі, заїхала майже в двір і обляпала грязюкою всю огорожу і вікна в будинку.

Володимире Петровичу, будь ласка, зробіть хоть щось, щоб громада нашого рідного селища побачила, що про неї піклується влада, яку вона обирала.

З повагою, громада с. Шевченкове.

Традиційні «п'ять копійок»

Знову почнемо з вибачення: ну ніяк ми не мали на увазі скривдити когось своїми коментарями чи завадити комусь виконувати свої обов'язки. Функція наша така — розповідати про події, людей та явища. Звісно, робити це максимально об'єктивно і констатувати факти. Оцінку зроблять читачі самі, проте й ми маємо законне право на міркування. Ось і користуємося цим.

Постійні передплатники нашої газети прекрасно знають, що на її шпальтах періодично з'являються матеріали про добрі справи селищної ради та її голови. Особливо збільшилася кількість публікацій напередодні виборів, бо на те й існує передвиборча агітація. Так ось, ніхто й не каже, що селрада нічого не робить. І є частина громади, щиро вдячна керівнику органу місцевого самоврядування за турботу та працю. Однак, є й друга частина, який болять зовсім інші проблеми, розв'язання яких законодавчо лежить в площині повноважень селищної ради.

Скільки людей — стільки ж і думок та потреб. Поеднати їх дуже важко й бути гарним для всіх неможливо. Проте саме чоловік, якому населення висловило довіру вирішувати свої питання, до того ж — керівник зі стажем, повинен шукати золоту середину, а не знаходити дірки в законах, які б дозволяли перекласти частину тягаря на чийсь плечі. Та навіть й це можна зробити, якщо йти на компроміс та ефективний діалог. А унікаючи спілкування, товариської мови не знайдеш.

Дійсно, за кожного з нас говорять наші справи. І люди дадуть власну оцінку. Хтось вважає, що стан доріг важливіше за виплату компенсацій громадянам, які опікуються інвалідами. Хоча в країні, що економить на дітях та пенсіонерах, це нормально. Змінити державу ми навряд чи зможемо. А от навести лад в своїй маленькій вітчизні — можливо. Ось тільки залишилося найважче: дійти згоди...

З повагою, Світлана Соловарова.

ІНТЕРВ'Ю

Головне — співпраця

Роботу райради, як правило, видно на чергових та позачергових сесіях, де депутати жваво чи не дуже обговорюють різноманітні питання, які стосуються тих чи інших сторін життя району. А що відбувається між сесіями, багатьом невідомо. Тому ми вирішили поспілкуватися з головою райради НАТАЛІЄЮ ОНИЩЕНКО.

— Наталіє Володимирівно, які першочергові завдання на сьогодні, куди ми рухаємось?

— Думаю, всім відомо, що зараз в країні триває процес децентралізації, яким передбачено, що більше коштів і повноважень буде залишатись на місцях, а не концентруватись у Києві, а вже потім розподіляться. У цьому є свої плюси й мінуси. На мою думку, плюс — це те що громада зможе на місцях вирішувати більше питань, самостійно використовувати кошти. Бо часто на практиці бувало так, що те що вирішили у центрі — не так вже й потрібне на місцях. Але мінус — незважаючи на те, що ми з вами вже майже 25 років незалежні, досі актуальна думка — «держава нам повинна зробити». Без сумніву, конституційними правами є право на пенсійне забезпечення, безоплатне навчання тощо. Але менш глобальні речі ми можемо вирішувати самостійно, і пора вже зрозуміти, що

окрім нас ніхто не прийде і не буде робити наше життя кращим!

— Децентралізація ж не означає, що нас обов'язково з кимось об'єднають?

— Ні, це інше. Дійсно, наразі діє закон «Про добровільне об'єднання громад». Ще раз підкреслюю, добровільне. І люди самі повинні вирішувати з ким їм співіснувати далі. В Харківській області вже є громади, які об'єднались. Найперше це зробила Старосалтівська. А ось в Чкалівській та Мерефянській нещодавно, 31 липня, відбулися вибори керівництва. Область затверджений перспективний план об'єднання громад, згідно якого рекомендується об'єднання всього Шевченківського району. Таким чином, передбачається зберегти цілісність району, його соціальну інфраструктуру. Але поки що подальших кроків ніхто не робить і ініціативу сільські та селищна ради не виявляють.

— В багатьох людей складається враження, що якщо завтра відбудеться об'єд-

нання в єдину громаду, то селищна рада в тому ж складі, як і зараз, буде головувати над всім районом...

— Звісно ж ні. Це вже буде докорінно новий орган місцевого самоврядування, з новою структурою та повноваженнями. Відразу після такого рішення відбудуться нові вибори і місцевих депутатів, і, відповідно, керівництва нової структури.

— Ви вже більше півроку працюєте головою районної ради. Що найскладніше в роботі та чим можете похвалитись?

— Якщо мати бажання вирішити можна будь-які питання. На мою думку, найскладніше в роботі — людський фактор. Ніхто

не каже, що всі повинні думати однаково. Істина народжується в суперечці. Але ж для цього слід збиратися, розмовляти один з одним, приводити аргументи та факти, і, найголовніше — сприймати інформацію з іншого боку. А коли панує настрій, що я правий, а решта — ні, тоді нічого не вийде.

Навесні цього року органам місцевого самоврядування було запропоновано укласти угоду з райрадою про співпрацю. Відгукнулися всі, крім селищної ради. Невідомо з яких причин, але так сталося. Виходить, що керівництво селища з самого початку не планувало знаходити спільну мову з нами?

На мою думку, така позиція некорисна для спільної справи. Адже нам жити разом в нашому спільному домі. Наша головна мета — відсутність будь-яких негараздів у нашому районі. А досягти цього можна лише вирішивши максимум потреб людей.

За великим рахунком, нам це вдається. Я вважаю, що вагомим досягненням в умовах численних змін в законодавстві є стабільне становище в районі. Гострі питання намагаємось вирішувати оперативно. Райрада спрямовує свою роботу на всебічну допомогу місцевим радам. Наприклад, в цьому році завдяки централізованій організації нам вдалося залучити кошти з обласного бюджету під міні-проекти. Крім цього, постійно проводяться навчання по змінах у законодавстві, які останнім часом відбуваються практично постійно. І це лише невелика частина нашої роботи.

Світлана Соловарова.

ЖНИВА-2016

Всім — по 5%

Зараз жнива вже вийшли на фінішну пряму. Й аграріям слід потурбуватися на лише про збирання збіжжя, заготівлю насіння, а й про орендну виплату.

Саме цьому була присвячена остання нарада з аграріями під головуванням очільника райдержадміністрації **Євгенія Красноруцького**.

Як розповів начальник управління АПР **Артем Сомов**, агропромислові підприємства району були забезпечені необхідною кількістю зернозбиральної техніки. Навантаження на один комбайн становило 222 га, що давало змогу віджнивувати за 14 днів. Проте погода внесла свої корективи. Останні два тижні випадали дощі. У деяких господарствах добова кількість опадів дорівнювала 140 мм. Селяни використовували кожну погожу днину, аби швидше помістити у комори вирощення.

Станом на 3 серпня збирання ранніх зернових закінчили СТОВ ім. Ватутіна та «Червоний партизан». Решті великих господарств залишилося скопити лише 20% від запланованого. Загальний вал становить 65,9 тисяч тонн зерна, середня врожайність — 36,9 ц/га. Якщо вести мову про основні культури, то озима пшениця скошена на 84% від плану. Зібрано 54 тисяч тонн при середній врожайності 41,5 ц/га. Ячмінь прибрано на 74% по 25,9 ц/га. Вал становить 9,1 тисяч тонн. Решту зернового пирога нашого району складають горох, озиме жито, яра пшениця та овес, площа посіву яких значно поступається попередньо зазначеним.

Ще на початку жнив деякі сільгоспдприємства почали розраховуватися за землю. Так, на початок поточного місяця за 2016-й рік з пайовиками розраховувалися СТОВ «Червоний партизан» (49% від загальної суми орендної плати), СТОВ ім. Ватутіна (21,9%), ТОВ «Харківагро-2000» (13,9%), СФГ «Золотий колос» (9,5%). Загальний відсоток розрахунків на 1 серпня по району склав близько 8%.

Завжди в цей час виникає два глобальних питан-

ня — який відсоток слід віддати орендодавцям та за якою ціною видавати зерно? Дані проблеми вирішуються колегіально на засіданні ради товаровиробників.

Цьогоріч, за ініціативи голови РДА заради уникнення соціального вибуху, враховуючи відповідні коефіцієнти вартості землі, було запропоновано дотримуватися 5% від ціни паю. Зважаючи, що кілька господарств ще тогоріч сплачували дещо більше коштів, виникла палка дискусія. Врешті-решт присутні погодилися з пропозицією. Бо підвищення оплати навіть на 1% стане досить відчутним навантаженням на сільгоспеконіміку.

Начальник управління агропромислового розвитку поінформував присутніх про розмір біржових цін. На початок місяця вони складають від 3300 до 3950 грн за тону, залежно від класності насіння та культури. Середньозважена вартість, за якою видаватимуться зернові на паї, за рішенням ради товаровиробників, складатиме 3700 грн/тонна. Є. Красноруцький зауважив, що краще все-таки орендну плату видавати грошима. Тоді пайовики матимуть змогу придбати зерно деінде значно дешевше.

Світлана Зайцева.

ШТАБ

Готуємось до холоднечі

Нещодавно на засіданні районного штабу щодо готовності господарського комплексу і соціоб'єктів до сталого функціонування в осінньо-зимовий період 2016-2017 років. Було констатовано, що всі роботи проводяться за встановленими графіками.

Станом на 1 серпня рівень підготовки житлово-комунальної сфери району до зими по тепловому господарству складає 76%. Обстежено всі котельні закладів освіти та шість із десяти, що знаходяться на обслуговуванні у ХОКП «Дирекції РІТ». Окрім того, здійснено ревізію 1,7 тис. км теплової мережі. Тривають роботи з облаштування системи водопостачання та водовідведення водозабірних свердловин в Борівському, Зорянці та Шевченковому. Проінспектовано готові очисні по Борівській сільраді та райцентру. Здійснюється капітальний ремонт 20 метрів каналізації. Заклади соціальної сфери на 71% готові до роботи в холодну пору. В Шевченківському дитячому будинку-інтернаті повним ходом іде заміна вікон на енергозберігаючі, перевіряються системи опалення. Там же і в лікарні заготовляються продукти харчування. Всі відбувається щорічно. Тому можна з упевненістю стверджувати, що Шевченківщина старанно готується до холоднечі.

Листи наших читачів бувають найрізноманітнішого змісту: зі словами вдячності чи співчуття, з розповіддю про життєві події та цікаві випадки... Але трапляються і не дуже приємні, що викликають тривогу, прикрі відчуття та переживання.

«Доброго дня редакціє. Я, пенсіонер села Сумське Петропільської сільради, б'ю на сполох через своїх односельців, сусідів. Наша медсестра, забравши пристарілу матір з Сахновщинського району до себе додому, дуже погано з нею поводитися. Не соромлячись, на очах в усіх жителів, вона її майже щоденно била та всіляко знущалася. Дійшло навіть до того, що старенька потрапила до нашої районної лікарні. Аби хоч якось допомогти жіночці ми викликали поліцію. Я самотужки їздила в лікарню, привозила передачки та продукти, і як могла оберігала її від злосної доньки. Спільними силами вдалося добитись щоб вона повернулася додому в Сахновщинський район, де тепер дочка залишила її без житла.

Тепер і звертатись до місцевого медпункту не хочеться, як можна отримати медичну допомогу від людини, яка не поважає і знущається над рідною матір'ю? Що з цим робити і як вирішити дану проблему самостійно ми не знаємо. Але просто так залишити дану ситуацію та стареньку не можна.

Жителька села Сумське Антоніна Михайлівна Вибиванець».

Коли чуєш вперше таку історію, навіть сльози на очі навертаються. Але в нас — кореспондентів, у сторони ніяк не зацікавленої, виникає одразу багато запитань.

Й от, у ході, так би мовити, невеликого журналістського розслідування, не можна спиратися на одне джерело інформації. За даним фактом і у відділенні поліції є свої судження, які, до речі, не обвинувачують доньку у скоєнні побиття. І представники районної медицини двояко трактують дану ситуацію. Й ми самі, оцінивши отриману інформацію можемо зробити висновок, що кожна сім'я — це окремий світ, в якому є свої образи й непорозуміння, любов та ніжність, сварки та конфлікти. Засуджувати когось ми не беремося. Головне пам'ятати, що починати завжди потрібно з себе, й вихід знайдеться, головне прагнути й хотіти. А силова перевага — це вибір слабких духом.

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

Її покликання

Деякі гетьманівці не одразу можуть пригадати, що колишня завідувача місцевим дитсадком «Малиятко» ОЛЬГА ГУБЧЕНКО — приїжджа, родом з далеких місць. Ніби тут і народилася. А минуло 40 років відтоді, як зовсім юна дівчина приїхала на Харківщину за направленням Прилуцького педагогічного училища ім. І. Франка.

Її батьківщина — дорогий серцю край лісів, рідне село Петруші у Чернігівській області. Згодом ці місця стали зоною Чорнобильського лиха. На той час, коли туди прийшла біда, юначка жила вже на Шевченківщині, в селі Гетьманівка, яке стало їй другою малою вітчизною, де зустріла Оля Пінчук і своє кохання. **Анатолій Губченко** працює водієм. Він добрий і чуйний, в усьому підтримує свою дружину. Виховали двох доньок, мають зятів, радіють онукам.

Що найбільше запам'яталося їй з тих перших кроків у незнайомому селі?

— Серпневим ранком 1976 року, — пригадує вона, — переступила поріг дитячого садка. Зовнішній вигляд приміщення не звеселив душу. Темного кольору панелі, залізнi ліжка. Подвір'я без ігрового майданчика. Мізерна кількість наочних посібників, роздаткового матеріалу. Але зустрілась з допитливими оченятами малюків, почула їхні запитання, поговорила з ними — і настрої поліпшились. З'явилась впевненість, що буде все гаразд.

А ще не забувається Ользі Володимирівні, як доброзичливо зустрів її, молодого спеціаліста, голова тодішнього колгоспу ім. Ватутіна **Василь Красноруцький**. Він прийняв господарство у лютому того ж року.

Багатів колгосп, а з ним розвивався й дитсадок. Поступово добували спальню кімнату, спортзал, естетично оформили приміщення. На ігровому майданчику ви-

росло казкове містечко з деревини. Оформили «Українську світлицю». В закладі дитсадку стало так затишно і гарно. Якби заходи не проводились в дитсадку, а не забували тут про головне — виховувати в дітях любов і повагу до сільського трудівника, його праці. Адже вона важка і виснажлива.

40 років — ніби й небагато, а для людини більш, ніж півжиття. Із них чверть століття Ольга Володимирівна віддала педагогічній праці. Вона пишається тим, що її вихованці здобули освіту, працюють в різних сферах, в містах і селах, по всій Україні і за кордоном. Посіяні нею зернятка дали багатий врожай. Дійсно, за ці роки виросло не одне покоління. Маленькі «чомучки» давно стали дорослими людьми. Серед них: **Євгеній Красноруцький** (голова РДА), **Юлія Павленко** (бухгалтер), **Людмила Білоус** (секретар Василенківської сільради), **Наталія Калашник** (медпрацівник), **Світлана Гриценко** (завідуюча аптекою), **Віталій Красноруцький** (інженер), **Наталія Колій** (медпрацівник), **Олена Волкодас** (завідуюча банком «Аваль»), **Ірина Красноруцька** (депутат районної ради), **Лариса Попова** (педагог), **Віталій Панченко** (водій). Й ще багато інших, які залишилися працювати в рідному селі: **Ігор Ткачов**, **Олексій Букир**, **Петро Махевський**, **Надія Мірошніченко**, **Оля Єрмачкова**, **Віталій Федосов**, **Віталік Ткачов**,

Світлана Прихідько, Євген Овчаров. Хай не образяться ті, чий прізвища не назвали, бо неможливо всіх перерахувати. Головне, що Ольга Володимирівна пам'ятає всіх до одного і дуже їх любить.

Вона ніколи не пожалкувала, що обрала таку клопітку професію — роботу з малюками. З часом все більше упевнювалася, що це її покликання. Ось уже 15 років на заслуженому відпочинку. Але не залишається без діля. Бере активну участь в громадських роботах села, зокрема, як член виконкому Гетьманівської сільради. До неї часто звертаються за порадою теперішні працівники дошкільного закладу. Адже її досвіду вистачить на всіх. І вона завжди щиро ділиться з оточуючими знаннями, посмішкою та добром.

Записала Олена Балашова.

ПОРАДИ ДО ЧАСУ

Що необхідно майбутньому першокласнику

Важко уявити батьків, для яких би готовність дитини до школи, не була б вагомим завданням сім'ї.

Тому єдність підходів до цієї справи потрібна родині ще з дитячого садка.

Педагоги селищного ДНЗ «Калинка» щодня роблять все для всебічного розвитку дошкільнят. Про це нам розповіла практичний психолог закладу **Валентина Малишева**.

— Коли наші випускники сідають за парти, вони мають необхідний багаж знань, умінь і навичок для успішного навчання. Особливо ті, які постійно відвідували дитячий заклад протягом 3-х, а то й 4-х років.

— Звичайно, збереження та зміцнення здоров'я дитини в будь-якому її віці це — головна мета батьків і дошкільної установи. Що ж їще потрібно мати сучасному першокласнику для того, щоб бути успішним учнем?

— По-перше: він повинен бути психологічно готовим до школи, — стверджує спеціаліст. — Комунікативним: вміти спілкуватися з однолітками — домовлятися, мирним шляхом вирішувати конфлікти, відстоювати свою думку не з позиції сили, а доводити свою правоту словесно. Слухати, не перебивати, чути думку. Тактовно вступати в діалог. Прослухавши відповідь товариша, проаналізувати і оцінити її, а за необхідності й доповнити. По-друге, вміти слухати і чути вчителя. Діяти за інструкцією чи вказівкою, виконуючи завдання; вчитися як діловому так і неформальному спілкуванню. При цьому об'єктивно, адекватно ставитися до своїх здібностей, вмінь, результатів роботи, поведінки. Адже дітям з завищеною самооцінкою тяжко пережити будь-які невдачі, їм завжди здається, що їх недооцінюють, до них «придираються». Через це виникають непорозуміння з однокласниками та вчителями. Як правило, так ведуть себе діти з сімей, в яких вчинки схвалювали незалежно від якості результату виконаного дитиною завдання, батьки, як кажуть в народі — завжди йдуть «на повідку».

Є й такі, які від оточуючих не чули схвалення, а лише одні потурання та критику, окрики, а то й приниження. Їм ще важче адаптуватися до шкільного середовища. І, взагалі, якщо батьки дітей з заниженою самооцінкою не перебудують свого ставлення до них — цим дітям в житті важко буде відновити своє місце під сонцем. Бо над кожним своїм словом, кроком вони завжди будуть сумніватися («Не підійму руки: скажу невірно і всі будуть сміятися з мене»).

— Зараз лише початок останнього літнього місяця. Це останні дні відпочинку дитини перед початком навчального процесу. Ще є час. На що слід звернути увагу батькам?

— Бажано не зловживати виразами: «не можна», «ти поганий», «нічого не вмієш». Не критикуйте дітей, не дозволяйте цього робити іншим, схвалюйте їхні хороші вчинки. Давайте проявляти ініціативу. Забезпечте право вибору. Одним словом — поєднуйте любов до свого сонечка з вимогливістю, — з посмішкою додає В. Малишева. — Вчіть дитину доводити

розпочату справу до кінця. Цим ви розвинеєте в ній вольові риси характеру: цілеспрямованість, наполегливість, витримку і стриманість, старанність.

А поряд з вищесказаним — розвивайте мову дітей і слухову пам'ять. Вчіть переказувати почуте оповідання чи казку; вірші, пісні, приказки, прислів'я, скоромовки, чистомовки. Граючи в настільні ігри — лабиринт, шахи, різні види лото, доміно, пазли, під час розвивальних ігор запитуйте та вказуйте: «Запам'ятай (знайди) фігури (або числа, дерева)», «Якого предмету не стало?», «Що змінилося?» та інші, так ви розвипитимете увагу та зорову пам'ять. Ідучи в садочок запропонуйте дитині порівняти берізку і тополлю (чи інші предмети), цим ви будете розвивати її логічне мислення, вчити порівнювати, знаходити схоже і відмінне, узагальнювати і класифікувати предмети. Пам'ятайте, що навчаючи дитину рахувати до 100 — втренуйте її пам'ять, а не мислення. Важливіше навчити її додавати і віднімати в межах «10»: — Скільки не вистачає до 10, коли є 9? ... до 7, коли є 6? Скільки додати до 9, коли є 8? і так далі.

Говорять, як кораблика назвали, так він і попливе, школа і є той корабель з червоними вітрилами, який понесе вашого майбутнього першокласника в нове життя. І лише від настрою дитини залежатиме повною мірою це плавання, її успіх в дивовижному круїзі.

Нехай ваше дитя знає і очікує, що в школі його чекають добрі, але вимогливі вчителі; вірні друзі, нові знання, які потрібні йому будуть для того, щоб стати вчителем, лікарем, космонавтом, президентом...

І — найголовніше!

Дорогі тата і мами майбутніх школярів, виховуйте в ваших дітях людяність, добродіяльність, гідність, чуйність, повагу до інших і до себе, відповідальність, веселу вдачу, бажання прийти на допомогу, поділитися, поспівчувати, захистити того, хто цього потребує. Ростить в маленьких серденьках любов до них самих, до власної сім'ї, родини. Вдячність і повагу до садочка, школи, рідного селища і своєї рідної України. Бо вона чекає на них, на їх розум, любов, працьовитість і майстерні руки, на силу і міць для захисту кожного, хто в ній живе.

Записала Дар'я Черкашина.

У наш час, з появою інтернету, соціальних мереж, комп'ютерних ігор та інших спокус, стало дуже важко прищеплювати дітям розуміння того, що освіта — дуже важлива і потрібна річ.

Аби дитина вчилася

Батьки вже просто збилися з ніг у пошуках відповіді на питання як мотивувати дитину до навчання. Насправді, немає нічого неможливого, просто до кожної проблеми потрібно знайти правильний підхід. Ось кілька правил, які допоможуть цей виховати відповідальних і старанних діточок.

1. Починаючи з ранніх років, пробуйте навчати дитину в ігровій формі, виконуйте з нею вправи на розвиток логічного мислення, на зміцнення пам'яті тощо. Доведіть, що процес може бути веселим і захоплюючим, і з його допомогою дізнаєшся чимало цікавого.

2. Ніколи не змушуйте дитину до навчання в наказовому тоні. Це не дасть доброго результату, а ви тільки виявите недоречний деспотизм, який нічого крім негативу і почуття протесту в дитячій душі не викличе. Найкраще спокійно запитати, чи не потрібна їй допомога у підготовці до уроків, не відчуває вона труднощі у вивченні тих чи інших предметів. Намагайтеся підтримувати зі своїми доньками й синами довірливі дружні стосунки.

3. Привчіть дитину до порядку — розплануйте разом з нею, коли саме в післяурочний час вона займатиметься навчанням, відпочинком, скільки слід проводити за комп'ютером і тощо. Привчіть її з дитинства бути організованою і вміти з користю проводити свій час.

4. Ніколи не дозволяйте собі ляяти або, ще гірше, ображати своє чадо за погані оцінки в школі. Навпаки, якщо ви дізналися, що він вже її отримав, ви повинні, в першу чергу, стати йому підтримкою, підбадьорити і переконати в тому, що це тільки тимчасова невдача, і якщо він захоче, то зможе наступного раз підготуватися краще за всіх, і вразити вчителя своїми знаннями.

5. Часто хваліть свою дитину, хай навіть за найнезначніші успіхи, кажіть їй, як ви нею пишаєтесь, який вона у вас розумна і працююча. Адже схвалення батьків дуже потрібні, особливо в ранньому віці, та й не тільки. Дитині важливо знати, що вона трудиться не дарма, що її мама і тато цінують цю працю, радіють успіхам разом з нею.

6. Вмійте заохочувати дитину за виконану роботу, за успіхи у навчанні, вчіть досягати поставлених цілей. Дізнайтеся, чим вона захоплюється найбільше, про що мріє, після чого укладіть з нею домовленість, відповідно з якою після досягнення певної мети у навчанні, наприклад успішного завершення навчальної чверті, школяр отримає найбажаніший подарунок, будь то велосипед, щеня, похід в парк розваг і тощо. Головне, щоб це стимулювало — до навчання.

7. Надавайте власним прикладом. Адже, коли дитина бачить, що її рідні ерудовані, освічені, багато читають, мають безліч захоплень, можуть розповісти досить всього цікавого, це пробуджує в ній самий інтерес до освіти. Вона починає тягнутися за батьками.

Звичайно, це не весь перелік порад щодо мотивації до навчання. Але, якщо ви спробуєте виконувати хоча б ці поради, результат, у вигляді старанного, успішного учня, не змусить себе довго чекати.